

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Ing. R. S.**

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2025, č. j. KUKHK-14186/DS/2025-3 DV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 3. 2025, č. j. MMHK/130930/2025, sp. zn. MMHK/547336/2024. Tímto rozhodnutím byl shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla podle § 125f odst. 4 téhož zákona uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení.

2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 9. 8. 2024 v 20:31 hodin na pozemní komunikaci v lokalitě Hradec Králové, ulici Antonína Dvořáka směr z centra, jako provozovatel motorového vozidla registrační značky xx nezajistil, aby při užití vozidla v provozu na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť v daném místě nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 13 km/h, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v žalobě namítl, že nebyly splněny podmínky pro projednání věci jako přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť podle § 125f odst. 5 téhož zákona platí, že přestupek provozovatele vozidla lze projednat jen tehdy, nezjistí-li správní orgán údaje o totožnosti řidiče vozidla. V posuzované věci se však správní orgán dozvěděl o totožnosti řidiče vozidla, neboť žalobce sám na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 7. 10. 2024 sdělil, že řidičem byl v té době on sám. Poté mu bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání v řízení o přestupku, kterého se měl shora uvedeným jednáním dopustit jako řidič, k němu se však žalobce nedostavil. Dne 6. 1. 2025 mu pak bylo doručeno usnesení o zastavení řízení ve věci přestupkového jednání jako řidiče. Dle žalobce měl správní orgán I. stupně v šetření přestupku řidiče pokračovat, což však neučinil. Podmínka zahájení řízení proti provozovateli vozidla tudíž nebyla splněna.
4. Žalobce shrnul, že správní orgán protiprávně zahájil řízení proti provozovateli vozidla, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti. Současně navrhl, aby soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu nahradit náklady soudního řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření ze dne 5. 8. 2025 shrnul průběh správního řízení a k námitce žalobce k postupu správního orgánu I. stupně ve věci šetření přestupku řidiče uvedl, že na základě výzvy ke sdělení řidiče označil žalobce sám sebe. Takové sdělení má pro správní orgán stejnou váhu jako podání vysvětlení – nelze ho považovat za důkaz. Ačkoliv bylo se žalobcem jako řidičem zahájeno správní řízení a ten byl předvolán k ústnímu jednání, s ohledem na jeho neomluvenou neúčast na daném jednání své tvrzení do protokolu nezopakoval. Správní orgán I. stupně tak nemohl shledat jednání uvedeného řidiče za prokázané, proto bylo dané řízení zastaveno.
6. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí označil za věcně správné a odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání postupem předvídaným v § 51 s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

8. Zásadní a jedinou námitkou žalobce je, že dle jeho názoru nebyly splněny podmínky pro projednání věci jako přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
9. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu za splnění dalších podmínek obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky. Určená částka je splatná do 30 dnů ode dne doručení této výzvy (§ 125h odst. 3). Je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku (§ 125h odst. 5). Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3 (§ 125h odst. 6).
10. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu obecní úřad přestupek provozovatele vozidla projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazují a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
11. Právní úprava poskytuje správním orgánům určitý „algoritmus“ pro jejich postup. Vyvodit odpovědnost provozovatele vozidla lze jen při dodržení tohoto zákonem stanoveného algoritmu. Základní zásadou je subsidiarita odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Správní orgán proto nejprve musí vyvinout snahu směrem ke zjištění skutečného řidiče vozidla. Obvykle tak činí prostřednictvím výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu, v níž správní orgán provozovatele vozidla vyzve k uhrazení určené částky a poučí jej o možnosti sdělit mu údaje o totožnosti řidiče vozidla ve stejné lhůtě.
12. Po uplynutí této lhůty mohou nastat tři scénáře: (1) provozovatel vozidla určenou částku ve stanovené lhůtě uhradil, (2) provozovatel sdělil totožnost řidiče vozidla nebo (3) provozovatel neuhradil určenou částku, ani nesdělil totožnost řidiče vozidla. V případě prvního scénáře věc končí a správní orgán věc odloží. V případě druhého scénáře správní orgán v závislosti na konkrétních okolnostech buď a) rovnou přistoupí k zahájení řízení s označeným řidičem anebo b) označeného řidiče ještě před zahájením řízení kontaktuje a vyzve k podání vysvětlení. Pokud by tato osoba byla nekontaktní, případně by podání vysvětlení odmítla, správní orgán by řízení proti ní odložil a zahájil by řízení o přestupku provozovatele vozidla. Obdobně by správní orgán postupoval v případě třetího scénáře.
13. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že správní orgán I. stupně vydal dne 25. 9. 2023 výzvu provozovateli vozidla (žalobci) k uhrazení určené částky ve výši 750 Kč a poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče. Žalobci byla tato výzva doručena do datové schránky fikcí dne 7. 10. 2024. Dne 4. 11. 2024 žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně údaje o osobě řidiče, kterým by měl být on sám.
14. Žalobce v daném případě sdělil totožnost řidiče, ve stanovené lhůtě označil sám sebe. Judikatura akceptuje, že doznání řidiče ke spáchání přestupku v rámci podání vysvětlení

lze považovat za dostatečný podklad pro zahájení přestupkového řízení vůči tomuto řidiči, nejsou-li důvody pochybovat o jeho věrohodnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, bod 18). Ve věci řešené zmíněným rozsudkem se provozovatel označil za řidiče a Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgán I. stupně neměl důvod o věrohodnosti sdělení stěžovatele jakkoliv pochybovat, neboť se jeví jako pravděpodobné, že vozidlo užíval v posuzované době jeho provozovatel.

15. Poté, co v nyní projednávané věci žalobce správní orgánu I. stupně zaslal své sdělení ze dne 4. 11. 2024 a správní orgán I. stupně s ním na základě tohoto sdělení zahájil řízení o přestupku řidiče vozidla, žalobce nikterak nereagoval a ústního jednání nařízeného na 26. 11. 2024 se bez omluvy nezúčastnil. Skutečnost, že vozidlo řídil on, tedy vyplývala pouze z procesně nepoužitelného sdělení, když to je nutno v souladu s § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nutné považovat pouze za podání vysvětlení. Ostatní shromážděné podklady obsažené ve správním spise (především oznámení o přestupku a fotodokumentace) dokládají pouze to, že došlo ke spáchání přestupku prostřednictvím konkrétního vozidla. Žádné poznatky ke zjištění, kdo byl jeho řidičem, však neposkytují. Správní orgán I. stupně proto nemohl založit závěr ohledně zjištění pachatele přestupku pouze na jediném (procesně nepoužitelném) sdělení žalobce. Protože se správnímu orgánu I. stupně v průběhu řízení o přestupku řidiče vozidla nepodařilo žalobce vyslechnout a podpořit tak zjištění plynoucí z jeho sdělení přípustnými důkazními prostředky, nemohl být žalobce jako řidič uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.
16. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v přestupkovém řízení nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněné před zahájením přestupkového řízení, neboť takový úkon představuje toliko podání vysvětlení, které – jak již bylo uvedeno shora – nelze použít jako důkaz (srov. rozsudky ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019–28, ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020–27, nebo ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34). Tento závěr platí i v případě, že byl žalobce v průběhu správního řízení pasivní a bez omluvy se nezúčastnil ústního jednání před správním orgánem I. stupně. Aby bylo možné písemné doznání řidiče učiněné před zahájením řízení o přestupku považovat za důkaz, na základě něhož by bylo prokázáno, že v rozhodné době vozidlo řídil, musel by uvedené tvrzení zopakovat v průběhu řízení o přestupku řidiče vozidla.
17. K uvedenému lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2022, č. j. 3 As 410/2020-46, v němž tento soud uvedl, že *„pokud provozovatel vozidla sám sebe označí za řidiče a v zahájeném řízení o přestupku řidiče zůstane zcela pasivní, je úlohou správních orgánů zvážit, zda nejde o procesní obstrukci, a jestli má smysl pokračovat v řízení o přestupku řidiče a činit další kroky ke zjištění řidiče vozidla.“* Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále konstatoval, že *„nelze-li bez součinnosti obviněného pro jeho pasivitu nebo proto, že využívá svých práv na obhajobu, shromáždit dostatek důkazů o tom, že dopravní přestupek skutečně spáchal (tato situace nastala v nyní projednávaném případě), nemohou jej správní orgány uznat vinným ze spáchání přestupku. Musí naopak řízení zastavit [§ 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich] a v případě, že doposud neuplynuly příslušné lhůty, zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu.“*
18. Krajský soud tedy uzavírá, že v projednávané věci správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právní úpravou, když usnesením ze dne 6. 1. 2025 řízení o přestupku řidiče

vozidla zastavil a pokračoval v řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť podmínka projednatelnosti přestupku provozovatele vozidla byla splněna.

IV. Závěr a náklady řízení

19. S ohledem na shora uvedené krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji musel výrokem I. zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšný žalovaný nežádala náhradu nákladů řízení a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. září 2025

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně